

РЕШЕНИЕ

№ 35006

гр. София, 11.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 10.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11008** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Ш. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адв. Г. К. - ПАК, с посочен адрес за съобщения: [населено място], ул. „4-ти януари“ № 34, офис 2, срещу Заповед № 2723-1823 от 19.06.2026 г., издадена от началник група „Миграция“ в Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – Х., с която жалбоподателят е настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ – МВР на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наредба № Из-1201 от 1.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед се претендира отмяната ѝ. Излагат се съображения, че органът не е изяснил в пълнота фактическата обстановка. Липсвали мотиви за разпореденото настаняване в СДВНЧ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г. К., който претендира определяне на по-лека обезпечителна мярка въз основа на декларация по чл. 72, ал. 5 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ (ППЗЧРБ), изходяща от Ф. Д. А., копие от нотариален акт № 162, том 47, дело № 14834/95 и удостоверения за актуално състояние на ЕТ „Д-р Ф. А. – Амбулатория за индивидуална практика за първична медицинска помощ“ и „Амбулатория за индивидуална практика за първична медицинска помощ – доктор Д. А.

66“ ЕООД.

Ответникът – началник група „Миграция“ в ОДМВР – Х., оспорва жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.08.2024 г. по отношение на жалбоподателя Ш. Х. М. е издадена Заповед № 53823-456/20.08.2024 г. от началник сектор „Миграция“ при ОДМВР – Б., с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 41, т. 1 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В заповедта е посочено, че на 19.08.2024 г., около 23.25 часа, в [населено място], на кръговото кръстовище на [улица]и [улица], жалбоподателят е установен в спрян за проверка лек автомобил, заедно с още пет лица, без документи за самоличност, представяйки се за гражданин на С.. Отражено е, че чуждестранният гражданин не може да удостовери влизането си в Република България по законоустановения ред. Прието е, че предвид конкретната фактическа обстановка около задържането е налице опасност лицето да се укрие и по този начин да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на мярката.

Във връзка с изпълнението на наложената ПАМ, на 20.08.2024 г. жалбоподателят е настанен в СДВНЧ – Любимец при Дирекция „Миграция“.

На 24.09.2024 г. същият е освободен и предаден на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) във връзка с подадена от него молба за предоставяне на международна закрила.

В проведеното производство по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) Ш. Х. М. е заявил, че е напуснал С. през месец август 2024 г., преминал е незаконно в Турция, а впоследствие в средата на месец август 2024 г. е влязъл незаконно в Република България. След задържането му в района на [населено място] е подал молба за международна закрила, след което е напуснал страната и е заминал за А., където също е подал молба за закрила, а впоследствие е бил върнат в Република България.

С Решение № 5511/20.11.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Решението е било обжалвано пред Административен съд – Хасково, който с Решение № 129/13.01.2026 г. е отхвърлил жалбата на чужденеца. Решението е обжалвано пред Върховния административен съд, който с Решение № 5290/18.05.2026 г. е оставил в сила решението на административния съд.

На 18.06.2026 г. Ш. Х. М. е подал последваща молба за международна закрила, за което административният орган е бил уведомен от служители на РПЦ – Х. при ДАБ – МС.

На 19.06.2026 г. служители на група „Миграция“ при ОДМВР – Х. са извършили необходимите справки и действия във връзка с изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Установено е, че на 03.02.2026 г. чужденецът е заявил настоящ адрес в [населено място], бул. „6-ти септември“ № 104, вх. Б, ет. 2, ап. 6, от 19.06.2026 г. не живее на този адрес и не е установен друг адрес, на който може да бъде намерен. От справки в А.-АФИС и А.-ЕВРОДАК са констатирани регистрации на лицето, съответно на 20.08.2024 г. от ОДМВР – Б. и на 24.09.2024 г. в РПЦ – Х. при ДАБ – МС.

От жалбоподателя е снето писмено заявление с вх. № 272000-12560/19.06.2026 г. по описа на ОДМВР – Х.. Заявлението е изготвено с помощта на преводач и в присъствието на адв.

Г. К.. В него жалбоподателят заявява, че е влязъл незаконно в Република България от Република Турция, няма документ за самоличност, няма семейство и осигурен адрес в Република България, както и финансови средства за издръжка в страната.

Въз основа на събраните от проверките данни е изготвено предложение рег. № УРИ-272р-14634 по описа на ОДМВР – Х., с което е предложено на компетентния административен орган да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ – МВР. В предложението е посочено, че спрямо чужденеца е налице неизпълнена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, наложена със Заповед № 5382з-456/20.08.2024 г. С позоваване на обстоятелството, че лицето няма адрес в Република България, на който може да бъде намерено, няма финансови средства и не притежава документ за задгранично пътуване, е прието, че съществува реална опасност Ш. Х. М. да се укрие и да се отклони от изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Преценено е, че чужденецът не изпълнява условията за прилагане на обезпечителните мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Въз основа на така установените обстоятелства е издадена оспорената Заповед № 272з-1823, с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 44, ал. 6 и ал. 10 ЗЧРБ, е разпоредено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ – МВР с цел организиране изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, обективизирана в Заповед № 5382з-456/20.08.2024 г..

Заповед № 272з-1823 е връчена на жалбоподателя на 19.06.2026 г., в присъствието на преводач.

Жалбата срещу нея е депозирана на 03.07.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът обосновава следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия по чл. 44, ал. 1 и ал. 6 ЗЧРБ. Този извод се налага съобразно представената по делото Заповед № 272з-1660/04.08.2017 г. на директора на ОДМВР - Х., с която началникът на група "Миграция" към ОДМВР – Х. - М. С., е оправомощена да издава заповеди за прилагане на ПАМ от вида на разпоредената с процесната Заповед № 272з-1823/19.06.2026 г.

Заповедта е мотивирана както от правна, така и от фактическа страна. Посочени са приложимите правни основания – чл. 44, ал. 1, ал. 6 и ал. 10 ЗЧРБ, както и конкретните факти и обстоятелства, обусловили необходимостта от принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ. Мотивите са допълнени чрез препращане към изложените в предложението рег. № УРИ-272р-14634 съображения, което е част от административната преписка и съдържа конкретни данни относно личното положение на чужденеца и обстоятелствата, относими към необходимостта от прилагане на мярката.

Следователно спазени са изискванията за форма и мотивираност на административния акт съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства

изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

От съдържанието на посочената разпоредба следва, че материалноправните предпоставки за принудително настаняване в СДВНЧ са наличие на наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 или т. 3 ЗЧРБ и установеност на поне една от алтернативно предвидените обстоятелства – възпрепятстване на изпълнението на мярката, опасност от укриване или неизпълнение на условията на наложените по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ обезпечителни мерки.

В случая първата предпоставка безспорно е налице. По отношение на жалбоподателя е издадена Заповед № 5382з-456/20.08.2024 г. на началник на сектор „Миграция“ при ОДМВР – Б., с която му е наложена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Наложена с тази заповед мярка не е изпълнена.

Налице е и втората предпоставка – опасност от укриване.

Съгласно § 1, т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

В конкретния случай такова обосновано предположение се извежда съвкупно от следните обстоятелства:

На първо място, жалбоподателят пребивава незаконно на територията на Република България, като в заявление вх. № 272000-12560/19.06.2026 г. сам е посочил, че е влязъл незаконно в страната от Република Турция.

На второ място, същият не разполага с валиден документ за самоличност и документ за задгранично пътуване, необходим за изпълнението на наложената ПАМ.

На трето място, не е установен действителен адрес, на който лицето може да бъде намерено. Макар в АИС БДС да е наличен заявен настоящ адрес в [населено място], от събраните по делото данни се установява, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят не живее на този адрес и не е посочил друг адрес, на който може да бъде открит.

Наред с това, в заявление вх. № 272000-12560/19.06.2026 г. жалбоподателят е посочил, че не разполага с финансови средства за издръжка в страната и че няма семейство на територията на Република България.

Горните обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност обосновават извод, че съществува реална и конкретна опасност жалбоподателят да се отклони от изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, поради което следва да се прецени необходимостта от прилагането на мярката по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване изпълнението на наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ. Нейната непосредствена цел е обезпечаване и организиране на изпълнението на мярката по връщане. Поради това принудителното настаняване следва да се прилага, когато конкретните обстоятелства сочат, че без тази мярка изпълнението на ПАМ би било осуетено или съществено затруднено и когато не могат да бъдат приложени ефективно

други достатъчни, но по-леки обезпечителни мерки.

В случая такава необходимост е налице. Незаконното влизане и пребиваване на жалбоподателя на територията на страната, липсата на валиден документ за задгранично пътуване, отсъствието на действителен адрес, на който може да бъде намерен, липсата на финансови средства и на семейни връзки в страната, разгледани в тяхната съвкупност, сочат на реална опасност лицето да се отклони от изпълнението на наложената ПАМ и по този начин да затрудни или осуети организацията и изпълнението на връщането му.

Към момента на издаване на обжалваната заповед не са били налице данни и доказателства, въз основа на които административният орган да приеме, че по отношение на жалбоподателя могат да бъдат приложени ефективно други достатъчни, но по-леки обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Представената в настоящото производство нотариално заверена на 07.08.2026 г. декларация по чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ, изходяща от Ф. Д. А., не променя този извод. С нея Ф. Д. А. декларира, че до изпълнение на наложените принудителни административни мерки по ЗЧРБ ще осигурява жилище и издръжка на чужденеца Ш. Х. М., като посочва за тази цел имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 68. За посочения имот е представено копие от нотариален акт № 162, том 47, дело № 14834/95, от който се установява, че същият е придобит на 13.11.1995 г. от Ц. К. К.-А.. Следователно деклараторът Ф. Д. А. не е собственик на имота, който предоставя.

При това положение, с оглед изискването на чл. 72, ал. 5, изр. второ ППЗЧРБ, за да бъде надлежно установена възможността за настаняване на конкретния чужденец на посочения адрес, е необходимо представянето на декларация по образец съгласно приложение № 7а за съгласие от собственика/собствениците чужденецът да бъде настанен в имота. Такава декларация по делото не е представена. Липсват и доказателства деклараторът да разполага с друго вещно или облигационно право, което да му позволява да осигури на жалбоподателя настаняване именно в този имот.

Не са налице и доказателства относно финансовата възможност на декларатора да поеме заявеното задължение за издръжка на жалбоподателя. По делото липсват данни за стабилни, регулярни, предвидими и достатъчни доходи или други финансови средства на декларатора, съответстващи на нормативно установените изисквания. В този аспект представените от процесуалния представител на жалбоподателя удостоверения за актуално състояние на ЕТ „Д-р Ф. А. – Амбулатория за индивидуална практика за първична медицинска помощ“ и „Амбулатория за индивидуална практика за първична медицинска помощ – доктор Д. А. 66“ ЕООД не са достатъчни да установят посочените обстоятелства. Те удостоверяват съществуването и регистрационния статус на съответните търговски субекти, чиито собственик и управител е декларатора, но не установяват размера и регулярността на личните му доходи, нито наличието на конкретен и достатъчен финансов ресурс за обезпечаване на издръжката на чужденеца.

При преценката на така представените в съдебното производство доказателства следва да се съобрази и обстоятелството, че седалището и адресът на управление на посочените търговци е идентичен с адреса, посочен в декларацията по чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ като жилище, което ще бъде предоставено на жалбоподателя. Макар самото съвпадение да не е достатъчно само по себе си да изключи жилищното предназначение на имота, при липсата на други доказателства относно фактическото му ползване и възможността в него действително да бъде настанен жалбоподателят, това обстоятелство не подкрепя извода за наличие на реална и ефективна възможност за прилагане на алтернативна обезпечителна

мярка. Не са налице данни и за възможност за прилагане на мерките по чл. 44, ал. 5, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ – предоставяне на парична гаранция или предаване на валиден паспорт или друг валиден документ за пътуване. Следователно и към момента не са налице условията за ефективно прилагане на по-леки обезпечителни мерки.

В допълнение, съдът съобразява и съдържащата се в предложението рег. № УРИ-272р-14634 информация за наличие на подадена от чужденеца на 18.06.2026 г. последваща молба за международна закрила.

Съгласно чл. 67, ал. 1 ЗУБ принудителните административни мерки „отнемане правото на пребиваване“, „връщане“, „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната“ не се изпълняват до приключване на производството по предоставяне на международна закрила с влязло в сила решение. Следователно по силата на изрична законова разпоредба изпълнението на посочените принудителни административни мерки се отлага до приключване на производството по предоставяне на международна закрила. По този начин се гарантират, от една страна, интересите на лицето, търсещо международна закрила, като същото не може да бъде изведено от територията на страната преди приключване на производството по закрила, а от друга страна – интересът на държавата да осъществи своевременно извеждането от територията си на лице, което пребивава незаконно, когато производството по закрила не е довело до предоставяне на статут.

В разпоредбата на чл. 67, ал. 1 ЗУБ обаче не е включена принудителната мярка „принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци“. Това е обусловено от различното естество и предназначение на посочените мерки. Мерките, изрично изброени в чл. 67, ал. 1 ЗУБ, са насочени непосредствено към извеждането на гражданина на трета държава от територията на страната, експулсирането му или препятстването на влизането му в страната, докато принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци има обезпечителен характер и е насочено към организиране и подготовка на изпълнението на наложената ПАМ.

Следователно обстоятелството, че по силата на чл. 67, ал. 1 ЗУБ изпълнението на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ е отложено до приключване на производството по международна закрила, не означава, че самото наличие на производство по ЗУБ изключва възможността за прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ. Последната няма самостоятелно правно значение извън наложената по чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ принудителна административна мярка, чието изпълнение тя има за цел да обезпечи и организира. В този смисъл Решение № 13030 от 16.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10840/2025 г., IV о.

Следва да се отбележи също, че при последваща молба законът предвижда специална процедура относно нейната допустимост, както и относно правото на търсещия закрила да остане на територията на страната. Съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ при обжалване на решението, с което последващата молба е определена като недопустима, съдът се произнася по искане на чужденеца или служебно относно правото на търсещия закрила да остане на територията на страната до произнасяне по жалбата.

По делото не са налице данни и информация за съдбата на подадената последваща молба, но такава с оглед посоченото по-горе не е и необходима. Не са представени и доказателства към момента на издаване на оспорената заповед да е налице съдебен акт или друг акт на компетентен орган, с който на жалбоподателя да е признато право да остане на територията на страната във връзка с подадената последваща молба. Поради това само фактът на подаването не е достатъчен да обоснове извод за отпадане на предпоставките по

чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ.

Обратното разбиране би довело до възможност лице, спрямо което е наложена и не е изпълнена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, само чрез подаването на последваща молба за международна закри да възпрепятства прилагането на обезпечителната мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, без да е извършена преценка относно допустимостта на молбата и без да е установено наличие на право на лицето да остане на територията на страната. Подобен резултат не следва от приложимата нормативна уредба.

Настоящият съд не констатира и несъразмерност между преследваната с мярката легитимна цел и степента на ограничаване на личната свобода на жалбоподателя. От административната преписка не се установява принудителното настаняване да е постановено за цели, различни от предвидените в закона, нито да е основано единствено на факта на неизпълнената ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Напротив, административният орган е съобразил конкретни обстоятелства, относими към личното положение на жалбоподателя и наличието на опасност от укриване.

В обобщение настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Наложена мярка е съобразена с целта на закона и не надхвърля необходимото за постигането. Ето защо същата е законосъобразна, а оспорването ѝ - неоснователно

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Х. М. срещу Заповед № 272з-1823 от 19.06.2026 г., издадена от началник група „Миграция“ в Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Х.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.